

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia profundissimi Doctoris de Auxilio gratiæ medicinalis Christi Salvatoris, & de prædestinatione hominum & Angelorum proponitur, ac dilucidè ostenditur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

19. Tertia ex voluntate illa, quae velut radix est gubernationis mirabilis circa adultos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13704

qui sunt eius, quem ex Apostolo citat, semper illam decantatam Dei prædestinantis præscientiam intelligere solet. Vnde & alibi, cum diu prædestinationem illam & electionem gratiæ, id est, gratuitam, tanquam radicem diuersitatis gratiæ negatæ vel datæ prædicasset, exprimens, quid illa electio respiceret: *Ex his*, inquit, electis ante constitutionem mundi,

A nemo perit, quacunq[ue] ætate moriatur. Absit enim, ut prædestinatio ad vitam, sine sacramento mediatoris finire permittatur hanc vitam. Quæ prædestinatio ad vitam nempe æternam sive beatitudinem significatur esse radix, cur sacramentum acquirendæ istius vitæ quoquo modo ei procuratur, antequam ex hac vita discedat,

C A P V T X I X.

Tertia, ex voluntate illa, quæ velut radix est gubernationis mirabilis circa adultos.

TERTIO non tantum comparatione parvulorum illam causam esse tradit, cur eis in tempore baptismus procuratur, sed etiam eandem illam gratuitam electionem ad gloriam, radicem unicuique statuit, cur alios tantâ benignitate, alios tantâ severitate tractet; usque adeo, ut ex isto fonte omnium donorum divinorum collationem, atque diversitatem fluere ac pendere fateatur. Tanta enim omnipotentissimæ gubernationis vigilantia, semper ad illius voluntatis impletionem collimat in omnibus, quæ circa electos facit, aut fieri sinit, ut sive flent sive cadant, omnia eis cooperentur in bonum. Quod si ita est, profecto impossibile est, non esse istam electionem ad regnum efficacissimam, quæ mediorem assumptionem tam efficacium, & infallibilium illi scopo consequendo parit: impossibile etiam, ut eam præscientia absoluta meritorum aut mortis in gratia antecedit, cum ipsa sit illa per quam & fides, & merita, & perseverantia, & mors in gratia procuratur.

A minus ac de parvulis, locus ille intelligitur, quem produximus: *Ex his nemo perit quacunq[ue] ætate moriatur. Absit enim, ut prædestinatio ad vitam sine sacramento mediatoris finire permittatur hanc vitam.* Hæc est ratio, cur uni, non alteri baptizatorum delinquentium detur spiritus penitentia. Nam Apostoli locum obijciente Iuliano, quo dicit: *Bonitas Dei ad penitentiam adducit*, ut universorum penitentiam Deum procurare convinceret, respondet Augustinus: *Verum esse constat, sed quem prædestinavit, adducit.* Prædestinatus autem ad vitam æternam intelligit, ut jam in eodem loco diximus. Et uberior hoc idem ibidem agens: *Quod præbendo patientiam dat locum penitentia nolens aliquem perire, Novit Dominus qui sunt eius, & omnia cooperantur in bonum, sed his qui secundum propositum vocati sunt.* Hoc autem propositum, esse decretum prædestinationis ad æternam gloriam infra laboriosius ostensuri sumus. Itaque ibidem sensu sibi cohærente, subtexit: *Ex isto numero electorum & prædestinatorum etiam qui pessimam duxerunt vitam per Dei benignitatem adducuntur ad penitentiam, per cuius patientiam, non sunt huic vitam in ipsa scelorum perpetratione subtrahiti.*

Et quamvis de omnibus bonis quæ in hac vita electis præ reprobis conferuntur, simul & lemel hoc patefacere (ut mox facturi sumus) facilius sit, multoque compendiosius, non invidie tamen fuerit, hoc etiam sigillatim de omnibus demonstrare, ut quanta sit in doctrina S. Augustini constantia, & in omnibus lucubrationibus uniformitas, luculentius pateat. Nam imprimis hæc est in Augustini scriptis ratio, cur uni præ alio detur fides, quæ est initium donorum Dei: *Non enim omnium est fides, tanquam diceret: Non enim apud omnes etiam volis orantibus glorificabitur verbum Dei, quia ipsi utique fuerant credituri, qui ordinati erant in vitam æternam; prædestinati in adoptionem filiorum per Iesum Christum, & electi in ipso ante mundi constitutionem.* Hanc autem ordinationem in vitam æternam eorum esse dumtaxat, qui tandem accepto perseverantiæ dono in gratia morituri sunt, Augustinus alibi expresse tradit: *Quis, inquit, in æternam vitam potuit ordinari, nisi perseverantia dono? Quandoquidem qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit. Quis saluus nisi æternæ?* Hæc est ratio, cur uni, non alteri, non solum ex parvulis, sed etiam ex majoribus baptismi quo salvandus est, conferatur, Nam de majoribus, mox accepto baptismi morientibus, non

Hæc est causa, cur incarnationis, & passionis, & mortis dominicæ medicina, cum alijs inaudita & inexperta sit, alijs tamen innotescat, peccata deleat, ad justificationem æternæ vitæ proficit, quos videlicet in regni sui cælestis gloriam prædestinavit: *Idem ipse Dominus noster hanc suam medelam nullis generis humani temporibus ante ultimum futurum iudicium denegavit eis, quos per certissimam præscientiam & iustissimam beneficentiam secum regnatos in vitam prædestinavit æternam.* Quasi diceret, nemini subtraxit medium istud medicinæ necessarium, cui finem perfectæ sanitatis prædestinavit.

Hæc est ratio, cur quibusdam eorum qui à tramite iustitiæ & veritatis exorbitant, correctio utiliter adhibeatur, ita ceteris obdurescentibus in malitia spiritu compuncti redeant, ne prædestinata sibi vitæ æternæ salute priventur: *Si secundum propositum vocatus est iste, procul dubio illi etiam quod corripitur Deus cooperatur in bonum.* Et paulo post: *Scit enim ealem corripiendum, facturo Deo aut misericordiam aut iudicium. Misericordiam quidem si à massa perditionis ille qui corripitur gratia largitate discretus est, & non inter vasa que per secula sunt in perditionem, sed inter vasa misericordie, qua*

lib. 5. cont.

lib. 5. cont. lib. 5. 4.

lib. 2.

lib. 2.

lib. 2.

lib. 2. de per. merit. 5. 87.

Epist. 107.

lib. de Cor. & grat. c. 6.

lib. de Cor. & grat. c. 6.

qua preparavit Deus in gloriam. Nam & propo-
 situm, & preparatio in gloriam apud Au-
 gustinum, non sunt aliud, nisi aeterna gloria
 praedestinatio; quae significatur hic esse causa,
 cur correptus emenderetur. Et multo apertius:
 Corruptio medicinaliter adhibetur utinam salubri
 ratione incerta sit, ut si quis corrumpitur ad praedesti-
 natorum numerum pertinet, sit et corruptio salubre
 medicamentum, si autem non pertinet, si ei corruptio
 penale tormentum. Dixerat autem aliquoties se
 de illis loqui qui praedestinati sunt in regnum Dei.
 Et in eodem loco probans hoc ipsum quod
 hic dixerat, correctionem praedestinato fieri
 salubre medicamentum, assignat rationem,
 quia Deo VOLENTI SALVVM FACERE, nullum
 resistit hominis arbitrium. Quid enim velle sal-
 vum facere, nisi velle salvum in regno caelo-
 rum constituere? Sic enim ipse hoc statim se
 exponendo concludit: Si ergo cum voluerit Reges
 in terra Deum consurgere, magis habet in potestate vo-
 luntates hominum, quam ipsi suas, quis alius facit
 ut salubris sit correctio, & sicut in corrupti corde
 correctio, si caelestia constituantur in regno? Nonne
 apertissimum est, efficacem illam servandi
 hoc est, regni caelestis conferendi volunta-
 tem, causam constitui, cum tam potenter in
 cordibus operetur Deus, ut fracta duritia cor-
 rigantur? Quod & paulo inferius iterum repetit:
 Primum quantum ad nos pertinet, qui praedestinos a
 non praedestinis discernere non valeamus, & ob hoc
 omnes salvos fieri velle debemus, omnibus ne pereant, vel
 ne alios periant, adhibenda est a nobis medicinaliter
 vera correctio: Dei est autem illis eam facere utilem,
 quos ipse praeservit & praedestinavit conformes imaginis
 filii sui, id est quos ei in gloria conformes fieri
 praedestinavit. Hoc enim Apostoli verba sibi
 volunt, utpote ex quibus ipsemet Apost. docet
 eos, quos Deus ita conformes filio praedestina-
 vit, non solum vocari & justificari, sed & glo-
 rificari a Deo.

Haec est ratio, cur non solum admonitiones
 & correptiones peccatoribus quibusdam fiant
 utiles, sed etiam cur iustis Deus perseveran-
 tiam in iustitia & sanctitate largiatur, ut vi-
 debitur per certam istam & ineffabilem viam ad
 praedestinatam salutem & gloriam perducantur.
 Hoc enim ex professo in libro de correptione
 & gratia tradere videtur: Nec nos moveat,
 inquit, quod filii sui quibusdam Deus non dat istam
 perseverantiam. Absit enim ut ita esset, si de illis praede-
 stinatis essent, & secundum propositum vocatis, qui verè
 sunt filii promissionis. In cuius etiã veritatis pro-
 bationem ista S. Ioannis verba: Ex nobis exierunt
 &c. accuratã consideratione perpendit: Non ait
 ex nobis exierunt, sed quis non manserunt nobiscum,
 iam non sunt ex nobis: Verum ait, ex nobis exierunt,
 sed non erant ex nobis: hoc est & quando videbantur
 in nobis non erant ex nobis. Et tanquam ei diceretur,
 unde id ostendit? Quod si fuissent, inquit, ex nobis,
 permansissent, utique nobiscum. Quod infra sic di-
 ctum exponit, quasi diceretur: Non erant ex nu-
 mero filiorum, & quando erant in fide filiorum: quo-
 niam qui verè filii sunt, praesenti & praedestinati sunt
 conformes imaginis filii, & secundum propositum vo-
 catis ut electi essent: Unde rursus adiungit: Igi-

tur filii sui non praedestinati Deus perseverantiam
 non dedit: Habebant enim eam, si in eo filiorum nu-
 mero essent, & quid habebant quod non accepissent,
 secundum Apostolicam verã, continentiam? Ac per
 hoc tales filii filio Christo dacti essent, quoniam eorum
 ipse dicit ad Patrem: ut omne quod aet. s. vult non
 pereat, sed habeat vitam aeternam. Itaque colligens
 quoniam sunt illi qui Christo dantur, ut perse-
 verando non pereant, causamque reddens,
 cur ipsis istud mirabile perseverantiae munus
 datur, quod cessante à perditione liberandi
 sunt: Hi ergo Christo intelliguntur dari qui ordi-
 nati sunt in vitam aeternam. Hoc est, illis solis
 hoc magnum tribuitur donum, ut Christo
 dantur & perseverando non pereant, qui ad
 salutem & gloriam ordinati, electi, & praede-
 stinati sunt. Itaque subiecit iterum per quibus
 veris: Ipsi sunt illi praedestinati & secundum pro-
 positum vocati, quorum nullus perit, ac per hoc nul-
 lus eorum ex dono in malum mutatus finit hanc vitam,
 quoniam sic est ordinatus, & ideo Christo datus, ut
 non pereat, sed habeat vitam aeternam. Quae
 profecto sancti Augustini argumentatio tam
 est manifesta & peremptoria, quam si limari-
 ssimã subtilitate Scholasticus quispian con-
 cluderet: ideo iustis quibusdam datur do-
 num perseverantiae in iustitia, quia à Deo
 ordinatum ac decretum est, ut illi habeat
 vitam aeternam. Vbi nemo sani cerebri dubi-
 taret istud decretum vitæ aeternae largien-
 da, esse intentionem finis efficacissimam &
 causam cur isti donum perseverantiae largiatur
 Deus, tanquam medium, quo ad adipi-
 scendum finem decretum pertinere possit.
 Hoc idem agit Augustinus & in sequentibus,
 in eodem libro non minus luculente. Nam
 postquam & multa & mira de dono perseve-
 rantiae, quod quibusdam iustis datur, asse-
 ruisset, causam tangens, unde fit, quod
 istud aliquibus largiatur. In qua iustitia sta-
 bunt, inquit, usque in finem, donec sibi illo
 perseverantiam, qui eos praeservit & secundum pro-
 positum vocavit, & iustificavit, & glorificavit, quo-
 niam illa quae huius promissit etiam futura iam fecit. Quasi
 diceret, in eo tribuitur tantum donum, quia
 praedestinavit eos. Vbi verò sit illa praede-
 stinatio, sine ulla ambiguitate subiungit: Haec
 de his loquor qui praedestinati sunt in regnum Dei.
 Sed ne singula percurrere prolixiores
 simus, & omnia complectendo finiamus,
 haec denique vera & unica radix est, unde
 tanta diversitas gubernationis hominum profi-
 ciscitur; haec inquam causa, cur universa
 Deus torqueat, sive bona sive mala in salu-
 tem eorum quos elegit: videlicet, ut per qual-
 cumque prosperitates, & adversitates, ten-
 tationes, & lapsus in praedestinatum effica-
 citer glorie portum inferantur. Docet hoc
 tam luculente sanctus Augustinus, ut nisi
 quis de industria nervos contentionis intendat
 ut tueatur preconceptam opinionem suam,
 nullã ratione negari posse videatur. Agit hoc
 toto studio in eodem libro de Correptione &
 gratia, ubi per instantiam eorum qui gratiae
 repugnabant, causam ultimã tam diversorum
 effectuum

lib. 1. c. 14.

lib. 1. c. 7.

cap. 14.

lib. 1. c. 13.

cap. 14.

lib. 1. c. 9.

lib. de Cor. & grat. c. 12.

lib. 1. c. 13.

Ibid. 4. 7.

effectuum qui in ipsa humana voluntate contingunt, quæere & propalare cogebatur: Quicumque ergo, inquit, ab illa originali damnatione, ista diuine gratiæ largitate discreti sunt, non est dubium quod & procuratur eis audiendum Euangelium: & cum audiunt credunt & in fide qua per dilectionem operatur usque ad finem perseverant. Et si quando exorbitant, correpti emendantur: & quidam eorum etsi ab hominibus non corripiantur, in viam quam reliquerant, redeunt, & nonnulli accepta gratia in qualibet ætate periculum huius vitæ mortis celeritate subtrahuntur. Hæc enim omnia operatur in eis, qui vasa misericordiæ operatus est eos, qui & elegit eos in filio suo ante constitutionem mundi, per electionem gratiæ, id est gratiam. Non enim hic sunt vocati, ut non essent electi, sed quoniam secundum propositum vocati sunt, profectio electi sunt per electionem, ut dictum est gratiæ, non præcedentium meritorum suorum, quia gratia est illis omne meritum. Hic manifestum est, discretionem à massa perditionis poni in Deo antecedentem omnes effectus temporales, non solum re ipsa ex causis suis descentes, sed etiam eorum præsentiam. Ponitur enim causa, cur omnia ista quibusdam & vocatio, & fides, & dilectio, & lapsorum emendatio per homines, & si illi desint, per ipsas internas monitiones Dei, & perleuerantia & mors ipsa procuraretur. Et ista discretio à massa perditionis electio dicitur, non temporalis, sed æterna, ante constitutionem, ut ait, mundi. Et esse electionem efficacissimam, qua posita electus perire, Deo impediente, non potest, & ex ipsis iam recensitis effectibus quos producit, patet, & Augustinus statim iterum iterumque declarat: Ex istis nullus perit, quia omnes electi sunt. Electi sunt autem, quia secundum propositum vocati sunt, propositum autem non suum, sed Dei, de quo alibi dicit, ut secundum electionem propositum Dei maneres. Et iterum instantius: Horum si quisquam perit, fallitur Deus: sed nemo eorum perit, quia non fallitur Deus. Horum si quisquam perit, vitio humano vincitur Deus, sed nemo eorum perit, quia nulla re vincitur. Ecce tantam discretionis à massa electionis, & propositi istius diuini efficaciam, ut nullo vitio humano, nulla omnino re possit superari. Vnde in eodem illo discursu sequitur ipsa vox electorum, de tam efficaci Dei proposito & electione gloriantium: Si Deus pro nobis quis contra nos? Et: Quis nos separabit a charitate Christi, tribulatio, an angustia, an persecutio, an fames &c. sed in hiis omnibus superuincimus per eum qui dilexit nos. Et quæ tandem ista electio, quod propositum Dei, quæ dilectio? Res ipsa clamat, non esse electionem ad gratias congruas, & huiusmodi, sed tam altum ac generale propositum Dei, ut omnes effectus iam recensiti, & ipsorum utilitas dilectorum, & mors ipsa in gratia, in quacumque ætate, siue parvulorum, siue majorum, inde possint tanquam ex fonte fluere. Nam inde est quod in eodem loco dicit: *Ibid.* Horum fides, quæ per dilectionem operatur, profecto aut omnino non deficit, aut si qui sunt quorum

A deficit reparatur, antequam vita ista finiatur, & delicta quæ intercurrerant iniquitate, usque in finem perseverantia depuratur. Et interpolitis multis iterum: Talibus Deus diligentibus eum omnia cooperatur in bonum, usque adeo profectus omnia, ut etiam si qui eorum deviant & exorbitant, etiam hoc ipsum eis faciat proficere in bonum, quia humiliores redeunt atque doctiores. Quod etiam sancti Petri, qui unus Electorum erat, exemplo declarat: Etiam hoc, quod Dominum ter negasset, ei profecit in bonum, faciente illo qui diligentibus eum omnia cooperatur in bonum. Et unde istud? Quia secundum propositum vocatus erat, ut nemo eum posset eripere de manu Christi, cui datus. Et in Epistola ad Vitalem: Habentes consentientem doctrinam salutari in qua nutriti sunt voluntatem, & in exsistentes istam vitam, si electi sunt in Christo ante constitutionem mundi, ut essent sancti & immaculati in conspectu eius prædestinati in adoptionem filiorum. Et in alio loco clarius explicans, quo pacto Deus omnia torqueat in usum eorum, erga quos tale propositum cepit, & quot modis efficere possit, ne istius propositi frustrerentur intentio & efficacia. Si hoc essent, hoc est, ut præcedit, si secundum propositum vocati, si in Christo electi per se ante constitutionem mundi, si in eo sortem consecuti, si prædestinati secundum propositum eius essent, ex illis essent (qui manserunt) & cum illis sine dubitatione mansissent. Ut enim non dicam quam sit possibile Deo aversas & adversas in fidem suam hominum convertere voluntates, & in eorum cordibus operari, ut nullis adversitatibus cedant, nec ab ipso aliqua superari tentatione discedant; cum possit, & quod ait Apostolus facere, ut non eos permittat tentari supra id quod possunt: ut ergo non dicam, certe poterat illos Deus præsciens esse lapsos, antequam id fieret, auferre de hac vita. Ecce tres modos Deo, assequendi effectum efficaci propositi, munire contra tentationes, temperare tentationes, subtrahere tentionibus ipsa mortis acceleratione præventis. Cum ergo toties sanctissimus & profundissimus Doctor, ex tali Dei electione, dilectione, proposito nasci doceat, ut & Euangelij prædicatio, & fides, & dilectio donetur eis, ut peccata ipsa fiant utilia, ut post omnes huius vitæ gratias, siue congruas, siue incongruas, ipsa mors in gratia procuraretur & immittatur, quod tandem igitur poterit istud propositum esse, quemam illa electio, nisi gratuita electio ad ipsum finem, gloriam æternam in regno Dei, cuius solius efficacis intentio mortem ipsam in gratia parit? Sed à probandi molestia nos ipse sanctus Doctor liberat, qui cum ingenij sublimitate forsar cerneret, homines qui de rebus etiam per se perspicuis contendere solent, velut nodum in scirpo, in verbis suis quæsituros, uno verbo apertissimo & sæpius repetito, in eodem ipso loco, ubi de ista electione disputat, totam controversiam absolvit: Electi sunt autem ad regnandum cum Christo. Vis evidentius? Illos ergo elegit ad obtinendum regnum suum. Vis inculcatus? Sequitur vox ad regnum celorum. De quibus cum multa disseruisset, iterum

Ibid. e.

Epist. 107.

Lib. de dono

Epist. 107.

Ibid. de Cor.

Epist. 107.

Ibid. de Cor.

Epist. 107.

Ibid.

Ibid.

Ibid.

iterum adjungit: *Hac de his loquitur, qui prae-*
destinati sunt in regnum Dei. Et ad quod regnum,
gratia in hac vita, ad gloria in futura?
 Exponit ipse in eodem loco, cum dicit
 quod *inmeritis electorum per Dei gratiam Dei re-*
 gno praedestinatis, donata sibi etiam usque in finem
 perseverantia illis integre perducatur, & illic in-
 tegerimus iam sine fine beatissimus servabitur. Et
 rursum cum dicit, quod illos praedestinatos,
 Dei gratia perducit ad Regnum, ad quod vide-
 licet praedestinati & electi sunt.

Ex hac igitur ad Regnum electione, & hoc
 proposito Dei, quo ad Regnum praedestinati sunt,
 tanquam efficacissima salvandi & liberandi vo-
 luntate, necesse est fluere, quicquid ad ele-
 ctorum salutem, qua non nisi in regno &
 gloria est, reipta obtinendam pertinet, si-
 des, baptismus, dilectio, opera, mors in
 gratia: Ex hoc proposito necesse est, quic-
 quid prosperitatis, aut adversitatis, aut de-
 mon, aut mundus adversus electos concitet,
 omnia minantia, omnia invitantia, omnia
 cruciantia, cum omnibus quos intrus
 in eorum pectoribus excitant, amoribus,
 timoribus, erroribus, distici atque su-
 perari, ne alioqui non homines, sed quod ab-
 sit, Deus ipse qui proposuit, decrevitque fu-
 peretur. Quod & ipsi, ut Augustinus notat,

Electi ad regnum sua profitentur voce: *Si Deus*
pro nobis, quis contra nos? Quis nos separabit a
charitate Christi? Quasi diceret id quod Iudas
clamar: Dominus enim exercituum decrevit, &
quis poterit infirmare. Et vero, ne quis exi-
 stimaret in repetita toties praedestinatione ad
 regnum, non aliam intelligi, quam eam
 quae sit ex praevisione meritorum, sicut Re-
 centiores quidam hujusmodi loca torquere
 solent, ipsemet Augustinus distortum hujus-
 modi sententiam inseruit, dum eam gratuita
 esse declarat. Nam ideo numerum electo-
 rum per Dei gratiam regno Dei praeordinatum tra-
 dit. Et alio in loco de Masiliensibus dicit,
 quod nollent latere praeordinatos esse qui per Dei
 gratiam sunt obediens atque permanent. Si
 ergo & gratia praeordinatur ad perseveran-
 tiam, & gratia ad regnum, profecto impos-
 sibile est, ut de praeordinatione post praevisa
 merita loquitur Augustinus. Apud ipsos
 enim Re-centiores certa regula est, ita re-
 gum praeordinati sicut dantur; non autem
 datur nisi meritis, igitur neque praeordinatur
 nisi meritis; non ergo gratis, sed ex ju-
 stitia. Augustinus e contrario, utrumque per
 gratiam praeordinari dicit, non ergo ex ista
 praeordinatione, quae concipitur post meri-
 torum praevisionem loquitur.

CAPUT XX.

Quarto, & voluntate illa, quae veluti radix & cardo
 est gubernationis reproborum.

Hæc est ratio, cur vice versa in illis
 qui ad regnum non sunt electi, nec
 à massa perditionis praedestinatione
 discreti, omnia contraria accidant,
 usque adeo, ut Deo illos pro meritis deferen-
 te, omnia in malum eis cooperari videantur.
 Quod eadem evidentia & securitate sanctus
 Augustinus tradit. Hinc enim secundum
 ipsam proficiscitur primo, ut quibusdam, qui-
 bus & fidem Deus dedit & charitatem, non
 tamen donetur perseverantia in justitia; qua
 deficiente fit, ut in iniquitate moriantur &
 pereant: Qui vero perseveraturi non sunt, ut sic à
 salute Christiana & conversione lapsuri sunt, ut tales
 eos vita huius finis inveniat, procul dubio nec illo tem-
 pore quo bene pièque vivunt, in isto numero (ele-
 ctorum ad regnum, quod praecessit) compu-
 tandi sunt. Non enim sunt à massa illa perditionis
 presentia Dei & praedestinatione discreti, & ideo
 nec secundum propositum vocati. Ecce ideo non
 vocati secundum propositum (quæ vocatio
 perseverantiam ex Aug. mente comprehen-
 dit) quia non sunt discreti à massa perditio-
 nis. Et in libro de dono perseverantiae inter-
 rogat adversarius: Cur quibusdam qui eum colue-
 runt bona fide, perseverantiam usque in finem non
 dedit? Et respondet Augustinus: Cur putas nisi
 quia non meritis qui dicit: Ex nobis extiterunt, sed
 sed non erant ex nobis, Nam si fuissent ex nobis, man-
 fuissent utique nobiscum. Quam ratione S. Ioannis

A paucis interjectis exponit, quia non erant secundum
 propositum vocati, non erant electi in Christo ante
 constitutionem mundi, non erant praeordinati secundum
 propositum eius: sed qua praedestinatione ipse
 semper electorum ad gloriam comprehendi-
 dit. Nam inde est, quod in eodem libro inferius,
 eandem rationem perseverantiae denegatae sic
 producit: *Si qui autem obediunt sed in regnum*
et gloriam praeordinati non sunt, temporales
sunt, nec usque in finem in eadem obedientia permane-
bunt. Et iterum eadem phrasia paulo post: *Si*
qui autem obediunt, sed in regnum eius & gloriam
praeordinati non sunt, temporales sunt, nec usque in
finem in eadem gratia permanebunt. Nam in Aug.
 scriptis, praeordinatio discretio; electio, à qua
 absolute praeordinati, discreti & electi di-
 citur, nunquam accipitur, nisi pro electione
 & praedestinatione ad gloriam in regno Dei;
 quod sicut diversis in locis, quae in hoc discursu
 citavimus, perspicuum est, ita ubique in-
 telligi debet. Nam illa distinctio, qua vera
 praeordinatio & electio à quibus electi & pre-
 destinati vocantur, dividitur in praeordinatio-
 nem aut electionem ad gloriam, & ad gra-
 tiam, apud Augustinum, postquam adversus
 Pelagianos luctari cepit, inaudita est. Om-
 nis enim vera hominum praeordinatio, & elec-
 tio ad gloriam est, & scibi ad gratiam eligi
 aut praeordinari dicitur, gratia totam bene-
 ficiorum sortem complectitur, quibus gratis
 a dant;

*Lib. de Cor.
 & gratia. 13*

*Lib. de dono
 perseverantiae. 1. 2.*

*lib. de 7.
 Rom. 8.*

ipse 141.

*lib. de 7.
 & gratia. 13*

*lib. de dono
 perseverantiae. 10.*

Cap. 3.

lib. 4. 22.

lib. 7.